

Prædiken til 5. søndag efter trinitatis

Matt. 16, 13-26

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.« Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« Da forbød han strengt sine disciple at sige til nogen, at han var Kristus. Fra da af begyndte Jesus at lade sine disciple vide, at han skulle gå op til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at gå i rette med ham og sagde: »Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!« Men Jesus vendte sig om og sagde til Peter: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.« Da sagde Jesus til sine disciple: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det. For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?« Matthæusevangeliet 16,13-26

En sen aften for kort tid siden, her hvor varmen gav natten en mildhed, gik jeg gennem haven op ad en stejl bakke. Jeg opdagede, at der lyste små hvide fakler i skumringen. Inde under blommetræet. Helt sart og fint stod hvide kurveblomster og tog aftendugen ind. Faklerne var blomsterne til skvalderkålen. Den mest forhadte plante blandt haveejere og kolonihavefolk. Men lige der var den bare uendelig smuk. Som en invitation til håb. *Ja, jeg er her*, sagde den. Og jeg lever godt.

Som mange andre havefolk har jeg brugt masser af timer på knæ med hænderne nede i jorden med nærmest irriteret fokus på den plante. Væk skal skvalderkålen, fordi den spreder sig. Optager pladsen. Men som havefolk ved, er skvalderkålen en meget klog plante. Fordi rødderne er så vidtrækkende. De kan skyde over en meter om året under de rette vilkår. De her hvide rødder som underminerer alt andet, laver et enestående netværk af udløbere. Når man tager rødderne op, skal man være meget grundig, for hvis man glemmer bare det mindste stykke rod, bliver kimen til en ny plante tilbage i jorden. Denne irriterede plante er god til at kaste sine rødder ud, men roden er skrøbelig. Den knækker så let, og i det her lille knæk ligger begyndelsen til nyt liv. Det er faktisk provokerende. Ikke nok med

at den breder sit liv over det hele. Selv når den bliver ødelagt, ligger den bare der nede i jorden og venter. Et lille rodfragment indeholder potentiale til en ny fest af lysende fakler. *Jeg giver ikke op*, siger den. *Jeg kan ikke udryddes*.

Anderledes er det med et træ. Tager du er frugttræ og fælder ved roden, så dør det højst sandsynlig. Måske kommer der et skud, men træet spreder sig ikke. Kun ved frø. Det står der som en ensom kæmpe, måske sammen med andre. Træet vokser opad og ikke på samme måde udad i forgreninger. Træet har sin egen sandhed, sin egen værdighed. Det står fast på det sted, det befinder sig. Sætter frø og der kommer frø vokser fra som spredes generøst og nye træ vokser. Anderledes er det med skvalderkålen end det er med træet. Den gør begge dele. Den sender frø ud, men arbejder især i dybden. Og jeg gider slet ikke at nævne gift, for selvfølgelig kan giften holde den nede. Gift kan holde alt nede. Men fra andre steder kommer den bare tilbage og invaderer. Den vil bare ikke slippe en.

Træet har sin bevægelse opad. Og nedad. Det står fast på grunden, rokkes ikke, træet, medmindre det fældes. Træet kan godt minde om det gammeltestamentlige billede af Gud. Gud på et bjerg. Gud som fra oven kan ligne en tyrant, en rungende revser og overvåger, på Guds dårlige dage. En som kræver ofre for at tilfredsstilles. Øje for øje. Tand for tand. En Gud som eksekverer vold ifølge datidens forfattere. Ikke fordi Gud er sådan, men fordi de billeder passer ind i de projektioner mennesker danner. Deres egen vold. Deres egen sandhed som enestående. En Gud som er så nidkær, at historien om en far udlægges som om han, Abraham, af Gud skal give sin dreng et varigt traume. Stående med en slagterkniv over Isaks hals.

Den Gud som får amerikanere i flertal til at

hylde dødsstraffen, fordi øje for øje, tand for tand-logikken stammer fra Det Gamle Testamente. Hvis de gammeltestamentlige billeder tages bogstaveligt, glemmer vi at religiøst sprog er symbolsk og billedligt. Gud som en fast størrelse, en busk, et træ, én der udrydder alle mennesker fra jordens overflade i vrede og bevarer Noah og familien. En Gud som står fast. En Gud som er deroppe. Men den Gud som siger, at "jeg er", den Gud som gemmer sig i selve det skabende, den Gud glemmes måske. Der hvor al væren er. Men hvis Gud, altså billedligt, er som et træ i Det Gamle Testamente, så passer skvalderkålen mere til Det Ny Testaments billede af Gud. Evangeliet er netop provokerende. Og det spredes gennem skrøbelighed. Små stykker af rødder som bare vokser og vokser. De slås ikke ihjel, for budskabet om Guds kærlighed er stærkere.

Den skrøbelige og svage Peter bliver kaldt klippen. Han, som lige der ser hvem Jesus er. Han, som erfarer Jesus. Peter tror fortsat på, at Jesus forkynnder en 'træets logik'. En sandhed som rummer, at Jesu riges magt er jordisk og foregår som træets krone ovenpå jorden. Et synligt herredømme hvor magten stråler. Og alle må bøje sig. Peter som senere i historien flygter, da det virkelig gælder. Han fornægter senere tre gange overhovedet at kende Jesus og stikker halen mellem benene. Peter, dette skrøbelige menneske. Ham har Jesus tillid til. Det siger ikke så lidt om, hvordan Gud viser sig i Jesu person. Det siger meget!

Det er nemlig skvalderkåls-logik. Jesus ved, at magten til liv ikke er én pæn sandhed som fanges ind i nogle skriferuller. En Gud til festlige lejligheder. En Gud som træffes i et tempel. Magten eller rettere almagten er ikke overjordisk. Eller magisk. Den almagt ligner mere skvalderkålens vækstevne. Evangeliet om Gud som vitterligt træder ned

på jorden. Og i Jesus og i Ånden laver en radikalt ny bevægelse. En udtømmning af Gudstanken som Messias på den hvide hest. Erstattet af æslet, den senere forslåede og nedværdigede og til sidst korsfæstede. *Se dette menneske!* Gud træder ned på jorden. I døden. Templets forhæng revnede, og Guds ånd bryder ud af det. Alt brydes. Brækkes. Og erstattes af et nyt nærvær. Som ikke er 'i stykker'. Men brydes i dele, ligesom brødet brydes og gennemtrænger alt med sit nærvær. Det er en radikalitet i evangeliet om Jesu frelse, som jeg tit funderer over, når jeg fjerner skvalderkål eller lader den stå. At Jesus Kristus viser, at livet, selv i sin skrøbelighed, selv ituslået, selv ødelagt, har magt som en skvalderkåls-rod.

Gennem et menneske viser Gud, at når jeg er svag, er jeg stærk, som Paulus siger. Selv den skrøbelige Peter, ham kunne Jesus bygge på, have tillid til. Døden i jorden er aldrig andet end en tilbagevenden til livet selv. Skvalderkålen er altså et godt billede på den provokation, evangeliet er. Det er ikke til at komme udenom. Skvalderkål og evangelium, det trænger ind alle steder. Giver ikke op. Livet og skabermagten er altid stærkest.

Så tak for, at Gud gav os skvalderkålen, tænker jeg. Skvalderkålen er en god påmindelse, den er et godt billede på, at Guds almagt og nærvær, som Jesus Kristus viste, på trods af skrøbelighed og død, er magten til liv. I en uendelighed af skabende relationer. Et generøst netværk af kærlighed - Gud gennemtrænger det hele. Intet kan stoppe den kærlighed. Vi kan kun tage imod, og dele den med hinanden. Amen

Kristin Falck Saghaug
Margrethekirken, Aalborg

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 10: Alt hvad som fuglevinger fik

Nr. 367: Vi rækker vore hænder frem

**Nr. 57: Herre, fordi du ikke lod guddoms-
kraft**

Nr. 54: Hvad mener I om Kristus

Nr. 439: O du Guds lam

Nr. 14: Tænk at livet koster livet

Nr. 240: Dig være ære

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk